

Kirilla Teréz

Egy sanzón, ha születnél

Tüzes Évának

Kert. Kapuja nyitva, lenge játékszer.
Tövében
kisírt szemű állat.
Szőre gyöngyházfényű. Vedlett
bolyhai kristályosan ragyognak a porban,
akár az elhamvadt napokra szórt gyémántrögök.

Töredékekben hullott, tenyerembe,
a sorsom, madarak itattak
a hideg sötétben, a fákról
négyzetekben ömlött alá, látászögembe,
a fehér nap. Elhagyott emlékezet.
Tékozlón vizet méríteni a kútból.

A bukott angyal bezúzta tükörképemet.
Szemében lengő moszat az árvaságom.
Idő sincs. Láthatatlan terekben szél
borzolja a könnyek vizét.
Az angyal, aki mellettem állt, meghalt.
Megenyhült világossága a földig süllyed.

A koromsötét préseket, a lencsék
pásztájából száműzött árnyékunkat
verdesi e soha le nem nyugvó fény.
Bár lelkünk a sötét angyal
buborékos moszathalmaza,
szemének nyálkás hálójából kigubancol
ez a világosság,

az értünk halt istenek fénye.

Éjjel véreztem, de vannak napok
amikor a szenvedés, mint a tengeren
kibontott zászló, a végtelenben lobog.

A magány fölmagaslik, aztán idő előtt mégis véget ér,
akár az idegenség, mikor az ólomarcú víz
felszökik és elsodorja házainkat.
Leféslenek a vízarcok, a homályos habzáson
súlyosan átragyog egy árva, haldokló nap –
sorsom kiélezett, áldott képe.